

ת"פ 9061/05/18 - מדינת ישראל נגד משה איבגי

בית משפט השלום בחיפה

23 יולי 2020

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

מספר פל"א 56985/2016

לפני כבוד השופט זיו אריאלי
המאשימה

נגד
הנאשם
משה איבגי

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד גב' הילה כץ ועו"ד גב' אורלי רוזנטל-נעמן

הנאשם - בעצמו

ב"כ הנאשם - עו"ד מיכאל כרמל

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

בפתח גזר הדין אזכיר, כי בתיק זה ניתן צו לפי סעיף 70 לחוק בתי המשפט, האוסר על פרסום כל פרט שיש בו כדי להביא לזיהוי מי מהמתלוננות [ר' החלטתי מיום 18.6.18].

רקע ומבוא:

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוען שתי עבירות של מעשה מגונה [עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין]. שתי העבירות בוצעו כלפי אותה מתלוננת (א'), והם מתוארים באישום הראשון בכתב האישום.

2. מהכרעת הדין עולה כי במועדים הרלבנטיים לכתב האישום השתתף הנאשם - שחקן קולנוע, טלוויזיה עמוד 1

ותיאטרון - בהפקות שונות ובתפקידים שונים. באותם מועדים שימשה א' כעובדת במחלקת אבירים. על פי הכרעת הדין, במהלך חודש אוגוסט 2012, עבדו השניים במסגרת הפקה וצילומים של סרט קולנוע. באחד מימי הצילומים ניגש הנאשם אל א' מאחור, בעת שזו הייתה ישובה על ארגז בפינת קפה באולפן. הנאשם הכניס את ידו דרך המחשוף האחורי של גופיה שלבשה א', וליטף את גבה לכל אורכו. א' שאלה את הנאשם לפרש מעשיו, ובתגובה השיב לה הנאשם כי "הפירצה קוראת לגנב".

3. עוד קבעתי בהכרעת הדין, כי בחלוף מספר חודשים השתתפו השניים בהפקה ובצילומים של סדרת טלוויזיה. במהלך הפסקה בין צילומים, חיבק הנאשם את א' חיבוק חזק וממושך, ובמקביל קירב את פיו אל אוזנה של א' ולחש לה כי הוא רוצה "לזיין" אותה.

4. להשלמת התמונה אציין כי לקביעתי, האירוע השני באישום הראשון מגלם עבירה של מעשה מגונה, ואין מקום להרשיע את הנאשם בגין אירוע זה, בנוסף, בעבירה של הטרדה מינית. משכך, הוריתי על זיכוי הנאשם מביצוע עבירה של הטרדה מינית שיוחסה לו באישום הראשון.

5. עוד אזכיר, כי בכתב האישום יוחסו לנאשם, בשלושה אישומים אחרים, ביצוע של עבירות מין נוספות. בהכרעת הדין הוריתי על זיכוי הנאשם מביצוע העבירות שיוחסו לו באישומים אלו -

- ביחס לאישום השני, קבעתי כי המעשים לא הוכחו בפני, נוכח חזרת המאשימה מאישום זה (וסירוב המתלוננת להתייצב למסירת עדות בבית המשפט).

- ביחס לאישום השלישי, קבעתי כי המעשים לא הוכחו במידה הנדרשת במשפט פלילי. ציינתי כי, הגם שעדות המתלוננת מהימנה, נותר ספק קל שמא המגע המתואר באישום זה (בין הנאשם לבין המתלוננת ג') - היה אקראי ולא מכוון. די בספק זה כדי להוביל לזיכוי הנאשם.

- ביחס לאישום הרביעי, קבעתי כי המעשים הוכחו בפני. עם זאת, לשיטתי - אין בהם כדי לגבש את יסודותיה של עבירת ההטרדה המינית אשר יוחסה לנאשם באותו אישום.

טיעוני הצדדים:

6. המאשימה הגישה את טיעוניה לעונש בכתב [ת/37]. בטיעוניה ציינה המאשימה, כי יש לראות בשני האירועים בהם הורשע הנאשם - כאירועים נפרדים, לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, ולאור זאת יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד לכל אחד מהם.

7. המאשימה עמדה בטיעוניה על הערכים החברתיים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו. נטען כי אין המדובר במעידה חד פעמית, אלא בפגיעה חמורה, חוזרת ונשנית, בנוכחותם של אחרים, בכבודה של א', בגופה,

ובתחושת הביטחון האישי שלה.

8. כן טענה המאשימה כי האירוע השני הוא אירוע מתוכנן. שני האירועים הנזכרים באישום הראשון - מטרתם ביזוי והחפצה של א', אשר גרמו לה לנזקים, לפגיעה בכבודה ולתחושת חוסר ביטחון במקום עבודתה. המאשימה הדגישה כי במעשיו ניצל הנאשם את מעמדו כשחקן מוכר ומוערך.
9. המאשימה הפנתה לשורה של פסקי דין המלמדים, לשיטתה, על מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים. נטען, לפיכך, כי מתחם העונש ההולם בגין כל אחד מהאירועים המתוארים באישום הראשון - נע בין 6 לבין 12 חודשי מאסר בפועל. נטען כי ככל שיוטל על הנאשם עונש כולל (נראה כי הכוונה הייתה למתחם עונש הולם, לשני האירועים במאוחד), הרי שיש לקבוע כי הוא נע בין 10-20 חודשי מאסר בפועל.
10. אשר למיקומו של הנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, ציינה המאשימה כי הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, לא חסך את עדותה המתלוננת וניכר כי הנאשם מגלגל את האחריות למעשים, לפתחם של אחרים. המאשימה לא התעלמה מחלוף הזמן מעת ביצוע העבירות (למעלה מ-7 שנים), אולם לטענתה, מעשים אלו נותרו חרוטים היטב בזיכרונה של א', ואין לתת בכורה לשיקול של חלוף הזמן. כך גם לעניין העובדה כי לחובת הנאשם אין הרשעות קודמות.
11. המאשימה התייחסה בטיעוניה להערכת המסוכנות ולתסקיר שירות המבחן שנערכו בעניינו של הנאשם. ביחס להערכת המסוכנות נטען, כי הנאשם מבקש לאחוז את החבל משני קצותיו - מצד אחד טוען כי הוא לוקח אחריות מלאה על מעשיו, ומצד שני - טוען כי אינו זוכר את המתלוננת ואת האירועים בהם הורשע. ובאשר לתסקיר שירות המבחן, הדגישה המאשימה כי הנאשם התקשה לקחת אחריות מלאה להתנהגותו, וכי הערכת שירות המבחן בדבר סיכון נמוך להישנות עבירות דומות בעתיד - אינה נשענת על אמפתיה של הנאשם כלפי המתלוננת בגין הפגיעה בה, אלא בשל ההליך המשפטי והמחירים שהנאשם משלם בגינו. המאשימה ביקשה לדחות את המלצת שירות המבחן (נוכח חומרת המעשים, נסיבות ביצוע העבירות והנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות).
12. לשיטת המאשימה, בשל היעדר לקיחת אחריות והיעדר תובנה מצדו של הנאשם לחומרת המעשים, בשים לב להערכת המסוכנות המינית (לפיה המסוכנות המינית הנשקפת מהנאשם - היא בדרגה נמוכה), בשל חלוף הזמן ולנוכח עברו הפלילי הנקי של הנאשם - הרי שעניינו של הנאשם מצוי באמצע מתחם העונש ההולם.
13. עוד עתרה המאשימה להשית על הנאשם פיצוי בסכום משמעותי לטובת המתלוננת א'.
14. במהלך שמיעת טיעוני הצדדים לעונש, הוסיפה ב"כ המאשימה וטענה, כי יש לדחות את טענתה הצפויה של ההגנה, לפיה הנאשם כבר נענש לאור הפרסומים בתקשורת, ובעקבותיהם - אבדן הפרנסה ו"ירידת קרנו" של הנאשם בעיני הציבור. נטען, כי דווקא מעמדו הבכיר של הנאשם בתעשיית הקולנוע והתיאטרון - הוא שאיפשר

לנאשם לנצל זאת ולפגוע ב- א'. אין מקום להקל עם הנאשם בגין הפגיעה והירידה במעמדו בתעשיית הבידור. אין סולם ענישה שונה לאנשים מן הישוב ולאנשים אשר מעמדם החברתי - רם ונישא.

15. במסגרת טיעוני **ההגנה** לעונש, הוגש מכתב מאת יועץ המס של הנאשם, המלמד על ירידה בהכנסותיו של הנאשם, החל משנת 2016 ואילך [נ/17]. עוד הוגשה כתבה שפורסמה באתר החדשות באינטרנט "וואלה" ביום 5.9.18 [נ/16].

16. נטען, כי נדירים המקרים בהם מוגש כתב אישום בגין אירועים דוגמת האירוע השני שבאישום הראשון - ונדירים לא פחות המקרים בהם **מורשע** אדם בביצוע עבירה של מעשה מגונה בגין אירוע שכזה. לטענת הסנגור, נסיבות המקרה מתאימות יותר דווקא לעבירה של הטרדה מינית.

17. עוד טען הסנגור, כי בצדק ניהל הנאשם את משפטו, שכן זוכה ממרבית האישומים שיוחסו לו. אשר לאישום הראשון, הרי שעיקר המחלוקת הייתה מחלוקת משפטית, ואילו העובדות אשר נקבעו בהכרעת הדין ביחס לאישום הראשון - ממילא אושרו על ידי הנאשם, אשר גם הודה במהלך העימות, והתנצל בפני המתלוננת. הנאשם לא ניסה בשום שלב לערער את שמה הטוב של א', אלא טען כי המעשים נעשו, אך הם אינם בגדר עבירה פלילית.

18. ב"כ הנאשם עמד על הנזקים שנגרמו לנאשם מאז עלתה הפרשה לכותרות ופורסמה בתקשורת. הנאשם היה שחקן מוכר, אשר עבד ללא הפסק - ומאז פברואר 2016 חדל לחלוטין מלהופיע בכל תפקיד שהוא, בתיאטרון, בטלוויזיה ובקולנוע.

19. נטען, כי המעשים בהם הורשע הנאשם - לא בוצעו באופן מתוכנן. אשר לטענת המאשימה בדבר פערי המעמדות בין הנאשם לבין המתלוננת א', נטען כי שיקול זה עומד בבסיס הרשעתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו באישום הראשון, ולולא אותם פערים נטענים - לא היה הנאשם מורשע בדין. לפיכך, אין להתחשב בשיקול זה פעם נוספת בעת גזירת הדין, לצורך החמרה בעונשו של הנאשם.

20. עוד עמד הסנגור בטיעוניו על הפרסומים בתקשורת, ועל הפגיעה שנפגע הנאשם בשל העיסוק התקשורתי בעניינו. לנאשם יוחסו בתקשורת עבירות חמורות אף יותר מאלו שבגין הוגש כתב האישום. יש לקחת נתון זה בחשבון, במסגרת השיקולים הנוגעים לעונש הראוי לנאשם, שכן הנזק שנגרם לנאשם בגין פרסומים אלו - עצום. עוד יש להתחשב ב"ענישה העצמית" שגזר על עצמו הנאשם, עוד בטרם הוגש כתב האישום. הנאשם בחר לשתוק, לא להתראיין בתקשורת, לעשות לביתו ולהניח למערכת עשיית הצדק לברר את עניינו. הנאשם לא פעל ולא עשה דבר, שמא תעלה טענה כי ניצל את מעמדו על מנת להשפיע על ההליך השיפוטי.

21. ב"כ הנאשם לא חלק על כך ששתי העבירות בהן הורשע הנאשם - הן עבירות נפרדות אשר יש לקבוע מתחם עונש הולם ביחס לכל אחת מהן. עם זאת, נטען כי יש לקבוע עונש כולל ביחס לשני המעשים בהם הורשע

הנאשם. לשיטת הסנגור, מתחם העונש ההולם, לכל אחד מהאירועים, נע בין מאסר מותנה (ושל"צ) לבין מאסר בפועל בן מספר חודשים, אשר ניתן לרצותו בדרך של עבודות שירות. הסנגור הפנה למספר החלטות שיפוטיות התומכות, לטענתו, במתחם העונש ההולם לו טען. עוד הפנה הסנגור למקרים חמורים יותר מעניינו של הנאשם, אשר הסתיימו בהסדרים מותנים, לפי פרק ד', סימן א' 1 לחוק סדר הדין הפלילי [נ/18].

22. כן הטעים הסנגור את חלוף הזמן - 8 שנים מעת ביצוע המעשים בהם הורשע הנאשם. בהצטרף לעובדה כי הערכת המסוכנות המינית של הנאשם נמוכה - הרי שאין כל מקום להורות על שליחתו של הנאשם לרצות עונש של מאסר מאחורי סורג ובריח.

23. לבסוף, נטען כי הנאשם עשה במהלך חייו עשרות מעשים טובים, התנדב שעות רבות בעמותות שונות - אולם בחר שלא לזמן עדי אופי מעם ההגנה, על מנת לחסוך מהם את "מסע הצליבה" שהיו זוכים לו, אם היו מעידים בזכותו. עוד טען הסנגור כי יש לאמץ את המלצת שירות המבחן, המגלמת ענישה חינוכית ובהיקף שעות לא קטן.

24. הנאשם, בדברו האחרון, ציין כי הוא מתמודד עם פגיעה מתמשכת, בו ובבני משפחתו, ועם תיוגו כעברייני מין מסוכן. חייו השתנו מן הקצה אל הקצה מאז שפורסמו בתקשורת דיווחים אודות פגיעות מיניות שיוחסו לו. הנאשם ציין כי הוא נוטל אחריות על הפגיעה שנגרמה לו - א'. הגם שהוא סבור שלא ביצע עבירה פלילית, הוא מכבד את הקביעות שבהכרעת הדין. הנאשם חזר וציין כי אף עונש לא ידמה להשפלה הציבורית שחוו, הוא ובני משפחתו. הנאשם ביקש להתחשב בעונש הציבורי, הכלכלי והחברתי שהיו מנת חלקו בחמש השנים האחרונות.

הערכת המסוכנות:

25. הנאשם הופנה לקבלת חוות דעת מאת המרכז להערכת מסוכנות, אשר נערכה לפי סעיף 6 לחוק ההגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין. נוכח הוראת סעיף 4 לחוק הנ"ל, הקובעת חובת סודיות ביחס לכל מידע שמקורו בערכת המסוכנות - הרי שאין לעשות כל שימוש במידע המפורט בחלק זה של גזר הדין, אלא לפי חיקוק או לפי צו של בית משפט.

26. בחוות הדעת מיום 3.5.20 פירטה מערכת המסוכנות את תולדות חייו של הנאשם, לרבות 'אירועים מכוונים' מילדותו ומשירותו הצבאי, מקורות חייו לאחר שחרורו מצה"ל ומלימודיו ב'ניסן נתיב', קשריו עם נשים וקשריו עם בני משפחה. מערכת המסוכנות ציינה כי הנאשם שיתף פעולה, וכי ניכרו במהלך הבדיקה יכולותיו הוורבליות והאינטלקטואליות.

27. באשר לעבירות בהן הורשע, ציינה מערכת המסוכנות כי הנאשם הדגיש שהוא נוטל אחריות מלאה על מעשיו. מנגד, טען כי אינו זוכר את המתלוננת או את האירועים בהם הורשע. הנאשם ציין בבדיקה כי התקשורת 'ניפחה את התלונות', וכי ייתכן וחלק מהמתלוננות רצו לפגוע בהצלחתו. עוד ציין כי היה בפיסגה, וכי נגזל ממנו הדבר

שאהב. הנאשם תהה אם בגלל אירוע כזה צריך להפסיק לעבוד, ובאותה נשימה מסר כי ייתכן שזה "השיעור שלו" וכי ייתכן וחטא בחטא היוהרה.

28. עוד ציינה מעריכת המסוכנות פרטים הנוגעים להתפתחותו המינית, להרגלים מיניים ולזוגיות (מפאת צנעת הפרט - אמנע מלפרט בעניין זה). אשר להתייחסותו למעשים בהם הורשע, ציין הנאשם כי אינו זוכר את המתלוננת א', אך מאמין לדבריה שנגע בגבה, אם כי לא הכניס את ידו מתחת לבגדיה. עוד ציין ביחס למעשה בו הורשע, כי "פעם מה שהיה נדמה לנו שהוא בסדר, הוא לא בסדר. מסכים לזה. מסכים שגוף האישה הוא שלה, וגם החפצה היא לא לעניין, גם אם לא הייתה לי כוונה כזו". כיום הוא נזהר, ונמנע ממגע, גם ממגע תמים.

29. מעריכת המסוכנות העריכה, כי הנאשם בעל קווי אישיות נרקיסטיים. אין אינדיקציה לקיומה של סטייה מינית או לקווי אישיות אנטי סוציאליים. הנאשם לא ביטא צורך בטיפול, וזוכה לתמיכה מצד בני משפחתו. הנאשם עסוק במחירים שהוא משלם בשל הגשת התלונות נגדו. התרשמות מעריכת המסוכנות היא, כי התלונות וההרשעה מהווים גורם מרתיע. שקלול גורמים אלו (וכן גורמים נוספים, סטטיים ודינמיים) הביאו את המומחית לכלל הערכה, כי מסוכנותו המינית של הנאשם - היא בדרגה נמוכה.

תסקיר שירות המבחן:

30. טרם שמיעת טיעוני הצדדים, הוריתי על קבלת תסקיר שירות מבחן בעניינו של הנאשם. שירות המבחן הגיש ביום 9.6.20 תסקיר, מפורט וסדור כדרכו. התסקיר מגולל את קורות חייו של הנאשם מילדותו, דרך שירותו הצבאי, לימודיו, קשריו המשפחתיים והתעסוקתיים. מפאת צנעת הפרט, אמנע מלהאריך ולפרט בעניינים אלו (אלא במקום בו הדבר דרוש לשם גזירת הדין).

31. לעניין התייחסותו של הנאשם לעבירות בהן הורשע, התרשמות שירות המבחן היא כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות מספקת למעשים אלו. הדבר בא לידי ביטוי בשורה של התבטאויות של הנאשם בשיחה עם שירות המבחן - אשר הדים להם ניתן למצוא גם במהלך עדותו בפני, במהלך בירור האשמה. בין היתר, טען הנאשם כי אינו זוכר את האירועים המיוחסים לו, השליך את האחריות להתנהגותו על המתלוננת, עשה שימוש במנגנונים של רציונליזציה, שלל זיקה מינית מהמעשים והפחית מחומרתם.

באותה נשימה, ציין שירות המבחן כי הנאשם החל להכיר בפגיעה ובנזק שגרם למתלוננת.

32. שירות המבחן התרשם, כי מעשיו של הנאשם לא נטועים בהזדהות עם נורמות ועם ערכים עברייניים, אלא בגורמים רגשיים שעיקרם התמקדות בצרכיו של הנאשם, תוך נטייה לטשטוש גבולות. שירות המבחן התרשם מהנאשם כאדם בעל קווים נרקיסטיים, אשר שיבשו את שיקול דעתו והביאו לפריצת גבולות בין המותר והאסור (ביחוד בקשר הבינאישי) ולניצול כוחו ומעמדו בעולם הבידור. שירות המבחן התרשם מהעדר נזקקות לטיפול בתחום המיני, ומסיכון נמוך להישנות עבירות דומות בעתיד - לא בשל גילוי אמפתיה למתלוננת והכרה

בנזק שנגרם לה, אלא בשל ההליך המשפטי והמחירים שהנאשם משלם בגינו.

33. בסופו של יום, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, שכן נראה כי הנאשם יתקשה להיתרם מטיפול. עם זאת, המליץ על הטלת ענישה גמולית/חינוכית, בדמות ביצוע עבודות לתועלת הציבור (של"צ), בהיקף נרחב של 300 שעות. זאת, בנוסף לחיוב הנאשם בפיצוי למתלוננת, וענישה בדמות מאסר מותנה.

חוות דעת הממונה על עבודות שירות:

34. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים, הוריתי על קבלת חוות דעת מאת הממונה על עבודות השירות (הובהר לצדדים כי אין בהפניה זו כדי לייצר ציפייה או הסתמכות כלשהן). על פי חוות דעת מיום 9.7.20, נמצא כי הנאשם כשיר לרצות עונש מאסר בדרך של עבודות שירות. עוד הומלץ, ככל שעונש כאמור ייגזר על הנאשם, כי הנאשם יחל בריצוי העונש ביום 21.10.20, וכי הנאשם ישובץ לבצע את עבודות השירות בתחנת המשטרה בזיכרון יעקב.

דין והכרעה:

אירוע אחד או מספר אירועים

35. כידוע, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, יש לבחון תחילה אם העבירות בהן הורשע הנאשם - מהוות אירוע אחד [סעיף 40ג' לחוק העונשין]. ככל שהתשובה לכך היא בחיוב, יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו. ככל שמדובר בעבירות המהוות מספר אירועים, יש לקבוע מתחם עונש לכל אירוע בנפרד [ולאחר מכן לקבוע אם להשית עונש כולל לכל האירועים, או עונש נפרד לכל אירוע]. בפסיקה נקבע לא אחת, כי השאלה אם לראות במספר עבירות כ'אירוע אחד', תוכרע לפי "מבחן הקשר ההדוק". ר' למשל ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (24.10.2014), שם נקבע בין היתר כי (ההדגשה אינה במקור):

"התיבה 'אירוע אחד' רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן; כללו מעשים שונים; ביחס לקורבנות שונים; ובמקומות שונים. הכל - כל עוד הם מהווים מסכת עבריינית אחת".

36. בענייננו, אין מחלוקת בין הצדדים כי שני האירועים המתוארים באישום הראשון - הם אירועים נפרדים, לצורך סעיף 40ג' לחוק העונשין. אף דעתי כדעת הצדדים. אמנם, בשני המקרים דובר באותו נאשם ובאותו קורבן עבירה. עם זאת, כל אחד מהאירועים התרחש במקום אחר, בפער זמן של מספר חודשים זה מזה, ובסיטואציה אחרת. בנוסף, ראוי כי ביחס לכל אירוע ייקבע מתחם עונש הולם נפרד, הנותן הכרה וביטוי לפגיעה בקורבן העבירה, לכאבו, ולעקרון ההלימה בין מתחם העונש ההולם לבין מידת הפגיעה בערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו.

37. משכך, בכוונתי לקבוע מתחם עונש הולם נפרד, ביחס לכל אחד משני האירועים המתוארים באישום הראשון. עם זאת, אקדים ואציין, אני מוצא לנכון לקבוע בגין שני האירועים - עונש כולל אחד [ור' בהקשר זה הוראת סעיף 40ג' (ב) לחוק העונשין].

הערכים המוגנים שנפגעו במעשי הנאשם

38. מזה שנים רבות נהוגה בפסיקת בתי המשפט, על ערכאותיהן השונות, גישה המייחסת חומרה יתירה לביצוען של עבירות מין - ובצידה קריאה להחמיר בענישתם של עברייני מין. עמדה על כך כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 9994/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.8.2008):

"הניצול המיני של הזולת בדרך של כפייה, או תוך אי התחשבות בהעדר הסכמה, הוא אחת התופעות הקשות והפוגעניות ביותר בביטחוננו הגופני והנפשי של הפרט, ובשלום הציבור ככלל. הפגיעה המינית העבריינית פולשת לגופו ולנפשו של הקרבן, והורסת בו חלקה טובה. היא מבזה את עצמיותו, ופוגעת באינטימיות ובאוטונומיה המקודשת של גופו. היא משקפת את השתלטות החזק והברוטאלי על החלש וחסר האונים. היא מצריכה התערבות ממשית של מערכות החוק והמשפט כדי להגן על קרבת עבריינות המין בפועל ובפוטנציה".

39. מעשי הנאשם פגעו בביטחונה של המתלוננת א'. באוטונומיה שלה על גופה. הם פגעו בזכותה של א' להסתובב במקום עבודתה (או בכל מקום אחר) כשהיא חופשית: מידיים שנשלחות לעבר גופה. ממגע שאינו ברצונה או בהסכמתה. מהערות מיניות מבזות.

40. זכותו של כל אדם - גבר או אישה - להתהלך במרחב הציבורי ובמקום העבודה, ולהתלבש כרצונו ועל פי ראות עיניו. לבוש הנראה בעיני אחרים כ"חושפני" או "פרובוקטיבי" אינו בגדר הזמנה למגע, אינו מצדיק הערות פוגעניות, ואין בו כדי "לסמן" את המתלבש כ"אובייקט מיני".

41. זכותו של כל אדם - גבר או אישה - לסמן **לעצמו** את גבולות מיניותו, מבלי שגבולות אלו יביאו עליו "התבדחויות" ו"הצעות" מצידם של אחרים, שיש בהן כדי לבזות אותו, להציגו באופן נלעג, או להחפיץ אותו.

42. בכל אלו פגע הנאשם, במעשים המתוארים באישום הראשון בכתב האישום.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים:

43. לקביעתי, הנאשם פגע בערכים החברתיים שתוארו לעיל - ובאופן ממש. אזכיר, כי כחוט השני בפסיקת בית המשפט העליון, עוברת הקביעה לפיה על העונש המוטל בעבירות מין לבטא את סלידתה של החברה מעבירות אלו [ר' למשל ע"פ 5167/09 דרביקין נ' מדינת ישראל (1.2.2012)].

44. אמנם, אין להתעלם מכך שהנאשם לא נקט באלימות כלפי המתלוננת. אף משך המגע - לא היה ממושך. הנגיעות בגופה של א' - היו באופן אשר ייתכן ובנסיבות אחרות, היו נחשבות לנגיעות "תמימות" [ליטוף הגב באירוע הראשון, חיבוק באירוע השני]. נסיבות ביצוע המעשים - הן שצבעו את המעשים בגוון פלילי, ולימדו על המעשים כי מטרתם, לא הייתה תמימה כלל ועיקר.

45. יש לזכור כי אין המדובר במקרה חד פעמי, אלא בשני אירועים נפרדים. הפגיעה החוזרת העצימה את מידת הפגיעה ב- א', והאדירו את תחושת ה"אין אונים" שלה [ר' בהקשר זה גם את עדותה, במהלך בירור האשמה, לפיה התקשורת החמה בינה לבין הנאשם נמשכה גם לאחר האירוע הראשון המתואר בכתב האישום - ונפסקה לאחר האירוע השני [ע' 67 לפרוטוקול מיום 2.10.18].

46. על כך יש להוסיף את פערי הכוחות ופערי המעמד בין הנאשם - השחקן הראשי וה"כוכב" בסרט (באירוע הראשון) ובסדרת הטלוויזיה (באירוע השני), לבין המתלוננת - עובדת זוטרה במחלקת אביזרים. לפער זה מתווסף גם פער הגילאים (בין השניים מפרידים כשלושה עשורי חיים).

47. עניין נוסף המשפיע על מידת הפגיעה בערכים המוגנים - נעוץ בעובדה כי המעשים אירעו במהלך עבודה משותפת, במקום עבודתה של א', וכאשר אנשים נוספים נוכחים במקום. עצם ביצוע המעשים במתלוננת א', במהלך העבודה ובמקום העבודה - יש בהם כדי לבזות את א', לפגוע בכבודה ובזכותה ל"מרחב אישי בטוח".

48. אף מקריאת עדותה של א' עולה, כי מעשיו של הנאשם - אינם מעשים של מה בכך. חותמם של המעשים נותר צרוב בנפשה עד היום.

מדיניות הענישה הנוהגת

49. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירת מעשה מגונה, בגין מעשה מגונה הכולל מגע - מעלה כי קשת העונשים - רחבה, ונעה בין ענישה מוחשית שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל [דוגמת מאסר מותנה ועבודות לתועלת הציבור (של"צ)], דרך מספר בודד של חודשי מאסר, אשר יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות - וכלה בעונשי מאסר משמעותיים של קרוב לשנת מאסר, לריצוי מאחורי סורג ובריח.

א. ת.פ. (שלום-רמלה) 42624-01-18 **מדינת ישראל נ' אסף** (24.1.2019): הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירה של מעשה מגונה, מעשה מגונה בכוח, וכן בהטרדה מינית. זאת, לאחר שהנאשם ניגש למשרד המשותף לו ולמתלוננת, חיבק אותה מאחור, נישק אותה ופנה אליה באמרות בעלות אופי מיני. למחרת היום, תפס הנאשם את ידה של המתלוננת, משך אותה לכיוונו, אמר לה שהיא מושכת אותו, קירב אותה אל גופו, נישק אותה, תפס את ידה בחוזקה וליטף את גבה לכל ארכו, עד הישבן. נקבע מתחם עונש הולם ביחס לכל אירוע, הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 12 חודשי מאסר בפועל. נקבע כי המעשים מצויים ברף חומרה בינוני, הנאשם ניהל משפטו עד תום, נעדר תובנה למעשיו, ולמרות גילו המבוגר ועברו הנקי - אין אינדיקציה לצורך טיפולי. על הנאשם נגזרו 8 חודשי מאסר בפועל, מאסר

מותנה ופיצוי למתלוננת.

ב. ע"פ (מחוזי-מרכז) 42460-03-13 **ינקלביץ נ' מדינת ישראל** (26.11.2014): המערער הורשע, לאחר שמיעת ראית, בביצוע מעשים מגונים כלפי נערה שעבדה בחנות שבניהולו. המערער זוכה מאישום אחד, והורשע בשני אישומים - מעשה מגונה בכוח תוך ניצול יחסי מרות בעבודה, וכן מעשה מגונה. זאת, לאחר שבהזדמנות אחת קרא למתלוננת לבוא למחסן, שם אחז בה בחוזקה, חיבק אותה ולחש באוזנה כי הוא מבקש לנשק אותה. לאחר מכן תפס בחוזקה את חזה. בהזדמנות אחרת התקרב הנאשם למתלוננת בעת שעסקה בסידור סחורה, נצמד אליה, הזיז את שערה הצידה, נגע בכתפה הימנית ושאל אם הוא יכול לנשק אותה. המערער בן 61, נעדר הרשעות קודמות. הערכת המסוכנות המינית - נמוכה/בינונית. בערכאה הדיונית הוטל על הנאשם עונש מאסר בפועל בן 9 חודשים (וכן מאסר מותנה וקנס). בערעור נקבע, כי המעשים לא כללו מאפיינים מחמירים (כגון נגיעה בחלקי גוף אינטימיים מתחת לבגדים, התערטלות או חשיפת אברי גוף מוצנעים). גם אם המערער אינו זכאי למלוא ההקלה לה זכאי מי שהודה וחסך מזמנם של עדים - יש להתחשב בכך שניהול המשפט הוביל לזיכוי מאישום אחד, ושינוי סעיף העבירה באישום אחר. הערעור התקבל, ועל הנאשם הושת עונש מאסר בן 6 חודשים, לריצוי בדרך של עבודות שירות.

ג. ת.פ. (שלום-תל-אביב) 34383-04-11 **מדינת ישראל נ' כהן** (21.2.2013): הנאשם - חבר כנסת לשעבר - הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה אחת של מעשה מגונה. זאת, לאחר שבמהלך טיסה מארה"ב לישראל, עת עמדה המתלוננת (דיילת אוויר באותה עת) לצד מושב הנאשם - אחז הנאשם בחזה ומישש אותו מספר פעמים. הצדדים הגיעו לכלל הסכמה בעניין העונש, ולפיה יעתרו במשותף להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל בן חודשיים, לריצוי בדרך של עבודות שירות (וענישה נלווית). בית המשפט אישר את ההסכמה אליה הגיעו הצדדים והטיל על הנאשם את העונש האמור.

ד. ת.פ. (שלום-ירושלים) 33530-06-12 **מדינת ישראל נ' דחליקה** (3.9.2013): הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירה של מעשה מגונה. זאת, לאחר שבמהלך נסיעה של המתלוננת במונית בה נהג הנאשם - שלח הנאשם את ידו ונגע, מספר פעמים, בירכה של המתלוננת (אשר לבשה מכנסיים קצרים), ובנוסף נגע הנאשם באיבר מינו, מעל בגדיו. נקבע מתחם הנע בין 5-15 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם (בשנות החמישים לחייו, נעדר הרשעות קודמות, נהג מונית, רמת מסוכנות נמוכה עד בינונית) הושת עונש מאסר בן שישה חודשים (מאחורי סורג ובריח), מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננת. ערעור על חומרת העונש - נדחה [עפ"ג (מחוזי-ירושלים) 27848-10-14 **דחליקה נ' מדינת ישראל** (16.12.2014)].

ה. ת.פ. (שלום-ירושלים) 35021-02-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (31.12.2013): הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע שלוש עבירות של מעשה מגונה. זאת, לאחר שהתיישב בכיסא הצמוד למתלוננת (שהמתינה בתור בקופת חולים) ונגע מספר פעמים בירכה של המתלוננת בניגוד לרצונה [הנאשם עבד כמאבטח באותה מרפאה]. הצדדים הסכימו לעתור במשותף להשית על הנאשם עונש של עבודות לתועלת הציבור (של"צ), נוכח נסיבות אישיות של הנאשם (גיל צעיר, נעדר הרשעות קודמות, סטודנט למשפטים) - אישר בית המשפט את ההסכמה אליה הגיעו הצדדים.

ו. ת.פ. (שלום-ירושלים) 42052-07-14 **מדינת ישראל נ' בראנץ** (13.1.2016): הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של מעשה מגונה והטרדה מינית. זאת, לאחר שבעת שהמתלוננת נסעה במונית בה נהג הנאשם, הושיט האחרון את ידו ונגע בירכה של המתלוננת, והפנה אליה אמירות חוזרות בעלות תוכן מיני

(למרות התנגדותה של המתלוננת), ניסה להפשיל את חצאיתה, ונגע בבטנה. הנאשם בן 63, נעדר הרשעות קודמות, עובד כנהג מונית. מסוכנותו המינית הוערכה כנמוכה/בינונית. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר בודד של חודשי מאסר, לריצוי בדרך של עבודות שירות, ועד 15 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם נגזרו 6 חודשי מאסר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה, צו מבחן וכן פיצוי למתלוננת.

ז. רע"פ 5205/15 **טנוס נ' מדינת ישראל** (9.8.2015): המבקש הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע שתי עבירות של מעשה מגונה. זאת, לאחר שבמהלך נסיעה באוטובוס, התיישב המבקש לצידה של המתלוננת, נצמד אליה, ונגע בחלקו הפנימי של ירכה, באזור המפשעה. בחלוף שנתיים, במהלך נסיעה ברכבת, התיישב המבקש לצדה של המתלוננת, ונגע בחלק הפנימי של ירכה, באזור המפשעה. בערכאה הדיונית נקבע, ביחס לכל מהאירועים, כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לבין 6 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט התחשב בחלוף הזמן, מצד אחד, ובעברו הפלילי המכביד של המבקש, הסובל מסטייה מינית מסוגפרוטורזם (Frotteurism; סטייה הכרוכה בהתחככות בגופו של אחר על מנת להגיע לריגוש מיני, ואשר מתבצעת במקרים רבים במקומות צפופים). המבקש נדון ל- 7 חודשי מאסר בפועל. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל, ובית המשפט המחוזי הטיל על המבקש 12 חודשי מאסר בפועל. בקשת רשות ערעור - נדחתה.

ח. ת.פ. (שלום-רמלה) 28030-08-17 **מדינת ישראל נ' מאיר** (27.12.2018): הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של מעשה מגונה וכן בניסיון לבצע מעשה מגונה. זאת לאחר שבשתי הזדמנויות, התיישב מאחורי המתלוננת במהלך נסיעה באוטובוס, ושלח את ידו בין רווח המושב בו ישבה לבין החלון, ונגע בחזה (באירוע השני - הנאשם קירב את ידו לחזה של המתלוננת אך לא נגע בה). נקבע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין 18 חודשי מאסר בפועל. נקבע כי עניינו של הנאשם מצוי בחלק הנמוך של מתחם העונש ההולם, ונגזרו עליו 6 חודשי מאסר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות, צו מבחן, מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת.

נסיבות הקשורות לביצוע העבירה

50. כידוע, סעיף 40ט' לחוק העונשין כולל רשימה (לא סגורה - ר' סעיף 40יב' לחוק העונשין) של שיקולים ונסיבות אשר בכוחם להשפיע על קביעת מתחם העונש ההולם. לעניין זה התחשבתי, בין היתר, בשיקולים הבאים:

התכנון שקדם לעבירה:

51. שני האירועים בהם הורשע הנאשם, הם אירועים קצרים ותחומים בזמן, אשר התרחשו במקום העבודה, תוך מפגש עם המתלוננת. לא מדובר במעשים הכוללים תחום או תכנון - הנאשם לא "ארב" למתלוננת, לא פיתה אותה חלילה להגיע למקום מבודד. נראה, כי בשני המקרים אין המדובר במעשים אשר בוצעו תוך תכנון מקדים.

הנזק שנגרם מביצוע העבירה:

52. אין בפני תסקיר קורבן עבירה, ואף תצהיר של נפגעת העבירה בשאלת הנזקים שנגרמו לה - לא הוגש. עם זאת, אין משמעות הדבר היא כי ניתן להניח שמעשי הנאשם חלפו ללא כל השפעה וללא פגיעה. הפגיעה במתלוננת א' - ניכרה היטב במהלך שמיעת עדותה, וזאת אף שנים ארוכות לאחר האירועים המתוארים בכתב האישום.

53. בין הנזקים שנגרמו למתלוננת א', בבחינת "נזק משני" (אך אינו משני בחשיבותו או בעוצמתו) ניתן למנות את הנזק שנגרם בשל הצורך להעיד, במהלך בירור האשמה. בעת שמיעת העדות נאלצה א' לשחזר, פעם נוספת, את האירועים בהם פגע בה הנאשם. ניכר היה, כי הסיטואציה אינה קלה לה, לשון המעטה. בנוסף, נעשה ניסיון להטיל ספק במהימנותה, כמו גם ב"כשרות" מניעה. נטען על ידי הנאשם, כי א' התנהגה באופן מיני ובוטה. נטען על ידי הנאשם, כי א' אימצה לה "אג'נדה" פמיניסטית אותה ביקשה לקדם, בין היתר באמצעות טפילת אשמת שווא על הנאשם. בהכרעת הדין דחיתי בשתי ידיים את הטענות שהועלו ביחס למהימנותה של המתלוננת א'.

54. אדגיש: רשאי נאשם להתגונן בכל טענה שעולה על דעתו, ולנסות לבססה. קו ההגנה של הנאשם - אינו פסול, ואין באמור כדי להטיל דופי או ביקורת באופן ניהול הגנתו של הנאשם. ואולם, לקו ההגנה שנבחר - יש מחיר, וישנה השלכה. אחת ההשלכות היא הפגיעה הנוספת, העודפת, במתלוננת א', במהלך מסירת עדותה בעת בירור האשמה. ראוי כי יינתן משקל גם לפגיעה זו [המכונה גם "קורבנות משנית"], במסגרת הערכת שיקול הנזק שנגרם מביצוע העבירה. אותה "קורבנות משנית" הוכרה על ידי בית המשפט, כנתון ושיקול אשר יש להתחשב בו. בעניין שונה נאמרו על ידי כב' השופט י' עמית הדברים הבאים, הנכונים בשינויים המחוייבים גם לענייננו [בש"פ 8252/13 מדינת ישראל נ' שיינר ואח' (23.1.2014)]:

"קשה היא דרכה של מתלוננת בעבירות מין. אם לא די באירוע הקשה שעברה, הרי שהגשת התלונה, הבדיקה הרפואית, החקירה המשטרתית, העדות בבית המשפט והחקירה הנגדית, החשיפה הבלתי רצונית בפני מכרים וקרובים ולעיתים אף חשיפה תקשורתית - כל אלה אך מעצימים את סבלה של המתלוננת. הפסיקה הכירה ב"פגיעה המשנית" שנגרמת למתלוננת עקב הליכי המשפט והחקירה... ואף דימתה את הדרך הקשה שעוברת המתלוננת ל"אונס שני" ... לא אחת, בשבתי על מדין, מאזין לעדותה של מתלוננת, תמהתי ביני לביני האם ההליך הפלילי אכן מביא עמו מזור למתלוננת ומעצים אותה בהמשך דרכה בחיים, או שמא היפוכו של דבר, אך מעצים את סבלה. מכל מקום, ברי כי יש מיתאם (קורלציה) בין היקף החשיפה והחיטוט בפרטים האינטימיים-רגשיים-נפשיים של המתלוננת, לבין עוצמת הסבל והקושי הנובעים מהליכי החקירה והמשפט."

55. ל"קורבנות משנית" זו של המתלוננת א', יינתן משקל, כנסיבה נוספת הקשורה לביצוע העבירה.

הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות:

56. ציינתי בהכרעת הדין, כי מעשיו של הנאשם בוצעו, כפי הנראה, על מנת לבטא את עליונותו על פני המתלוננת. כי מעשיו ביזו את א', הנמיכו אותה, החפיצו אותה. בכך נסללה הדרך להרשעתו של הנאשם, שכן גם מעשה

אשר בוצע לצורך "ביזוי מיני" (במובחן מ"גירוי מיני" או "סיפוק מיני") - יכול וייחשב כמעשה מגונה, כמשמעותו בסעיף 348(ג) לחוק העונשין.

ואולם, העובדה כי המעשים בוצעו לשם ביזוי מיני, ולא לצורך סיפוק מיני - אינה מלמדת כי מדובר במעשים מדרג חומרה משני. "ביזוי מיני" אינו חמור פחות או "נסבל יותר" משתי המטרות האחרות שבסעיף 348(ג) הנ"ל. הביזוי, הגירוי והסיפוק - שלושתם כאחד פסולים הם, ואין האחד חמור יותר מהאחר. ודאי שאלו הם פני הדברים, ככל שהדברים נבחנים באספקלריה של נפגע העבירה. עמד על כך בית המשפט העליון בע"פ 6255/03 פלוני נ' **מדינת ישראל** (16.2.2004):

"נזכור ונשמור: תכלית העבירה הקרויה מעשה מגונה אינה אך הגנה על-דרך הסתם על שלמות גופו, על צנעת פרטיותו ועל כבודו של האדם. עניינו הוא בערכים שעבירות המין נועדו להגן עליהם. ערכים מרוכזים וצפופים הם הנגזרים מכבוד האדם, ערכים הם בעלי משקל סגולי כבד. ועל כך נוסף כי אם תכלית החוק היא להגן על הקורבן, על האדם המותקף, מה מנו של זה יהלך אם לתוקף הייתה כוונה "מינית", או אם הייתה לו כוונה "ביזוי", והרי גם-כך גם-כך נושא הוא בביזוי".

57. עוד יש לתת את הדעת, במסגרת שקילת המניעים שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות - לתסקיר שירות המבחן ולהערכת המסוכנות המינית. אלו איפשרו, ולו במידת מה, לפתוח צוהר לעבר עולמו הפנימי של הנאשם. הן קצינת המבחן והן מעריכת המסוכנות היו בדעה, כי ברקע למעשי הנאשם לא עמדה הזדהות עם נורמות וערכים עברייניים, וכי הוא אינו בעל אישיות אנטי סוציאלית. המסוכנות המינית הנשקפת מהנאשם - היא בדרגה נמוכה. ברי כי מדובר בנתון **בעל משקל**, ככל שהדבר נוגע לקביעת מתחם העונש ההולם.

ניצול הכוח והמעמד של הנאשם:

58. דומה כי אין בית בישראל אשר הנאשם אינו מוכר בו. הנאשם, יליד 1953, הוא מבכירי שחקני התיאטרון, הקולנוע והטלוויזיה בישראל, שיחק בעשרות רבות של הצגות, סרטים ותוכניות - במגוון עצום של תפקידים ודמויות. על אף שהתקשה לאשר זאת במהלך עדותו בפני - הנאשם הוא "כוכב", איש תרבות, דמות ידועה ובעלת השפעה. א', לעומתו, הצעירה ממנו בכ- 30 שנה, עבדה בתפקיד זוטא במחלקת אביזרים. "נערת PROPS", כך מכונה תפקידה בעגה המקצועית. פער הגילאים, פערי הכוחות והמעמד במקום העבודה - ברורים לעין כל.

59. על רקע הדברים האמורים, נקל גם להבין את הרתיעה שחשה המתלוננת א' מלשאת את קולה ולהתלונן אודות הפגיעה שחוותה מידי הנאשם. נקל להבין את הסברה של א' [נ/1, ש' 11-12], כי בהיותה מודעת להבדלי המעמדות בינה לבין הנאשם - העדיפה שלא להתלונן כדי לא "למשוך אש", כלשונה.

60. עוד על רקע פערי המעמדות הברורים, ניתן אולי לשער ולהבין כי הנאשם הרגיש שקיימת "תחושת חופש בתעשיית הקולנוע והתיאטרון", ואשר עמדה ברקע קו ההגנה של הנאשם במהלך בירור המשפט.

לשער ולהבין - אך לא ניתן לקבל. כבר בהכרעת הדין דחיתי את טענת הנאשם כי יש להבין את מעשיו על רקע תחושת החופש והיחסים הפתוחים על סט הצילומים [טענה אותה כיניתי "הגנה תעשייתית" - ר' למשל סעיף 382 להכרעת הדין]. אחזור ואעמוד על הדברים אף בגזרת הדין, בשל חשיבותם: המעמד הבכיר של הנאשם בתעשיית הבידור - אין בו כדי להצדיק או לאפשר שליחת ידיים, ליטופים, הערות מיניות, חיבוקים מיניים, דברי זימה. גם "תחושת היחסים הפתוחה" אינה בגדר רישיון ליטול בעלות על רצונו וגופו של האחר. כך בכל מקום עבודה. כך גם במקומות בהם עבדו בצוותא הנאשם והמתלוננת א'.

לקביעתי, הנאשם כשל מלהציב לעצמו גבולות, לכבד את זולתו, ולאפשר לעובדים "זוטרים" ממנו מרחב אישי מוגן ובטוח. זאת, תוך ניצול מעמדו הבכיר בהפקות ועל סט הצילומים, ותוך הבנה או ציפייה כי נפגעת העבירה תיאלם דום ותחריש נוכח הפגיעה בה.

היטיבה לתאר זאת המתלוננת, אשר במהלך העימות בינה לבין הנאשם בתחנת המשטרה פנתה אל הנאשם ואמרה לו כי [נ/ג', ע' 9]:

"זאת בדיוק הבעיה, ש... כשאתה במעמדך על הסט, ואתה... אתה שחקן, ויש לך מעמד מאוד מכובד על הסט... אני לא יכולה תמיד להגיב אליך באותה אסרטיביות של 'פה זה הגבול, דע את עצמך, שים לב'".

61. מטבע הדברים, שיקול זה, בדבר ניצול לרעה של כוח ומעמד - משליך גם על קביעת מתחם העונש ההולם.

חומרת המעשים:

62. לא ניתן לחתום פרק זה ללא התייחסות כללית לאופי המעשים ומידת חומרתם. במעשי הנאשם גלומים כיעור ואטימות. כבכל עבירת מין, אף המעשים בהם הורשע הנאשם כרוכים בביטול רצונו של הקורבן, ביטול האוטונומיה של נפגע העבירה על גופו - וראייתו ככלי וחפץ למימוש רצונותיו של הפוגע. בנוסף, שני האירועים התרחשו בעת שנכחו במקום אחרים, עובדה אשר גם בה יש כדי להעצים את תחושת הביזוי, המבוכה וההשפלה של המתלוננת.

63. ועדיין, הגדרת התיבה "מעשה מגונה" - רחבה כרוחבו של ים. מגוון עצום של מעשים והתנהגויות נכללים תחת הגדרת סעיף 348(ג) לחוק העונשין. עיון בפסיקת בתי המשפט, על ערכאותיהם השונות, מגלה כי קשת המעשים רחבה מאוד, וכוללת רמות שונות של חומרה. בצד אחד של הקשת מצויים מעשים שאינם כוללים כל מגע בין מבצע העבירה לבין הקורבן, או מגע, מעל הבגדים, באיבר גוף שאינו מוצנע (דוגמת נגיעה בכתף). בצד האחר של הקשת מצויים מעשים הכוללים התערטלות, הפשטה/הפשלת בגדים, מגע באיברי גוף מוצנעים/איברי מין, אקטים מיניים מובהקים (חיכוך איברי מין, מעשה אוננות וכיוצא באלה).

64. בניסיון למקם את מעשי הנאשם על ספקטרום החומרה של מעשים העולים כדי מעשה מגונה, דעתי כי המעשים בהם הורשע הנאשם - אינם מצויים בחלק הגבוה של רף החומרה. הגם שמדובר במעשים מגונים

שבוצעו תוך כדי מגע, הרי שאין המדובר במגע ממושך או כוחני. המעשה הראשון [הכנסת יד מתחת לחולצתה של א'] הוא אמנם מעשה פולשני, אך אין המדובר חלילה במגע באיברי מין, בהפשטה/התערטלות או באקט מיני. המעשה השני בוצע כולו מעל לבגדים, והוא מתבטא בחיבוק (ולחישה של אמירה מינית באוזנה של א').

65. הדברים אינם נאמרים חלילה כדי למעט מחומרת המעשים בהם הורשע הנאשם. אלא שעדיין, וככל שנדרש בית המשפט בעת גזירת הדין לסווג ולדרג מעשים שונים לפי מידת הרוע והחומרה הגלומים בהם - הרי שלמרבה הצער, לעתים קרובות מדי נתקלים בתי המשפט בנאשמים העומדים לדין בגין ביצוע מעשים מגונים חמורים יותר מאלה שביצע הנאשם במתלוננת א'.

מתחם העונש ההולם

66. נוכח כל האמור, ובהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, אני קובע כי ביחס **לכל אחד מהאירועים** המתוארים באישום הראשון, **נע מתחם העונש ההולם בין מאסר מותנה ועבודות לתועלת הציבור (של"צ), לבין 9 חודש מאסר בפועל** (בצירוף ענישה נלווית - מאסר מותנה, קנס ופיצוי).

67. לא מצאתי - בטיעוני הצדדים או בעובדות המקרה שבפני - כי ישנה הצדקה לסטות ממתחם העונש ההולם - לחומרא (מטעמי הגנה על שלום הציבור) או לקולא (מטעמי שיקום).

מיקומו של הנאשם בגדרי המתחם

68. כידוע, תיקון 113 לחוק העונשין קבע רשימה נוספת, פתוחה אף היא, של נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ואשר בהן יש כדי להשפיע על מיקומו של מבצע העבירה, בגדרי מתחם העונש ההולם [סעיף 40יא' לחוק העונשין]. התחשבתי בשיקולים הבאים, בענייניו של הנאשם.

הפגיעה בנאשם ובבני משפחתו, וכן הנזקים שנגרמו לו מהמעשה ומהרשתתו:

69. הנאשם, כבן 67 היום. תיפקד ומתפקד באופן נורמטיבי. מנהל מערכת זוגית ממושכת, שמר על רצף תעסוקתי, ולא הסתבך בפלילים, טרם הפרשה מושא כתב האישום שבפני. במשך עשרות שנים שימש הנאשם כעמוד תווך בעולם הבידור והתרבות הישראלי - בקולנוע, בתיאטרון ובטלוויזיה. שיחק, ביום ושימש כמורה. הנאשם היה דמות מוכרת (ואהובה) כמעט בכל בית אב בישראל.

70. בשנים שחלפו מאז "התפוצצות" הפרשה - נמנע הנאשם לחלוטין (או כמעט לחלוטין) מכל עשייה בתחומי עיסוקו הקודמים. הוא אינו מופיע בהצגות ואינו משתתף בסרטים. הדבר משתקף היטב גם בירידה בהכנסותיו של הנאשם במהלך השנים האחרונות [נ/17].

71. נקל לשער, כי ניהול ההליך הפלילי - החל מחקירת המשטרה, עבור דרך הגשת כתב האישום וניהול המשפט,

וכלה בהכרעת הדין, הסבו לנאשם ולבני משפחתו סבל לא מבוטל. כל הליך פלילי המתנהל נגד נאשם - הוא הליך פוגעני, הכרוך בפגיעה בנאשם. הדברים נכונים שבעתיים, מקום בו נלווית לניהול ההליך ירידה "מאיגרא רמא לבירא עמיקתא".

72. בעניין זה טוענת המאשימה, כי טענת הנאשם בדבר "ירידת קרנו" של הנאשם בעקבות ההליך הפלילי והרשעתו - היא טענה מקוממת, שכן רום מעמדו של הנאשם הוא שמלכתחילה גרם לנאשם להרגיש 'בלתי פגיע' - ולפגוע במתלוננת א'. משכך, הרי שאין להעניק משקל של ממש לפגיעה במעמדו של הנאשם מאז הגילויים שהביאו לחקירת המשטרה ולניהול המשפט.

73. אקדים ואבהיר כי אין דעתי כדעת המאשימה בעניין זה, ולהבנתי - טיעוני המאשימה בנקודה זו אינם מתיישרים עם לשון החוק ועם תכליתו.

אינם מתיישרים עם לשון החוק - שכן סעיף 40'א(3) לחוק העונשין לבחון ולשקול קיומם של נזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשעתו. החוק אינו עורך אבחנה בין סוגים שונים של נזקים, אינו מדרג בין נזקים ראויים לבין כאלו שאינם ראויים. בין נזקים שמקורם בנסיבה שגם אפשרה את ביצוע העבירה, לבין נזקים שמקורם אחר.

אינם מתיישרים עם תכלית החוק - שכן תיקון 113 לחוק העונשין יוצר מלאכת איזונים עדינה בין שיקולים להחמרה בענישה ושיקולים להקלה בענישה (הן בקביעת המתחם והן בקביעת מיקום הנאשם בגדרי המתחם או מחוצה לו). וכפי שבעניינינו ניצול המעמד הוא שיקול רלבנטי לשם קביעת מתחם העונש ההולם, כך גם הפגיעה במעמד היא שיקול רלבנטי, לשם גזירת הדין בתוך מתחם העונש ההולם. על ההתחשבות בשיקול זה, על שני פניו - ר' למשל (ואבחן היטב) ע"פ 3372/11 **משה קצב נ' מדינת ישראל** (10.11.2011), סעיפים 409, 414 לפסק הדין.

לשיטתי, השיקול בדבר הפגיעה שנגרמה לנאשם, הוא באופן מובהק שיקול של "חסד ורחמים" [ר' יניב ואקי ויורם רבין, "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה: תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא", הפרקליט נב (תשע"ג), 413, 452]. ומקומו של שיקול זה לא יפקד, גם כאשר הנאשם, טרם הרשעתו, נהנה מרום המעמד וזכה לכבוד ויקר.

74. ודוק: אין המדובר בנקיטת עמדה מקלה כלפי נאשמים, אך בשל העובדה כי הם ידוענים, פרנסי העיר או שועי הארץ. הדין שווה לכל, ויש להחיל אותו באופן שווה. אלא שהשוויון אינו בגדר מיטת סדום, ואין משמעות התעלמות משיקולים רלבנטיים בשל מיהותו של הנאשם. אדרבא, השיקול שעניינו הפגיעה בנאשם - יוחל באופן שווה, ויזכה להכרה בין אם הנאשם הוא אחד מהבכירים שבשחקני התיאטרון והקולנוע בישראל, ובין אם הוא אדם אנונימי אשר שמו מעולם לא התנוסס בעיתונים, במדורי הרכילות והתרבות.

75. וככל שבעיתונים ובתקשורת עסקינן - הנאשם מלין על עינוי הדין שנגרם לו, עת סוקרה הפרשה בתקשורת. לנאשם יוחסו, בפרסומים שונים, שלל עבירות מין, ובעניין שורה של מתלוננות. הסבל שנגרם לנאשם, ממשיך וטוען בא כוחו, הוא סבל בל ישוער, ועונש "שאינו כתוב בשום חוק" [השווה ע"פ 125, 152/74 **מירום נ'**

מדינת ישראל, פ"ד ל(1) 57].

אגזור על עצמי זהירות, ואמנע מלחוות דעה באשר לתוכן אותם פרסומים ודיווחים בתקשורת בעניין משפטו של הנאשם. ציינתי כבר [סעיף 588 להכרעת הדין], כי מחובתו של בית המשפט- הן בשלב בירור האשמה והן בשלב גזירת הדין - לסנן "רעשי רקע" ולהתעלם מדיווחים בתקשורת ומ"רוח המנשבת בקרב הציבור". על בית המשפט מוטלת החובה להכריע את הדין ולגזור את הדין אך ורק בהתבסס על הראיות שהונחו בפניו, ולא מעבר לכך. השתדלתי ללכת אחר ציווי זה, והתעלמתי מכתבות, תחקירים ודיווחי חדשות (אף כאשר אלו הונחו לפתחי, כחלק מטיעוני מי מהצדדים).

76. וככל שהדבר נוגע להתנהלות התקשורת, אזכיר כי אחד מתפקידיה הראויים של התקשורת בכל חברה ליברלית ודמוקרטית - הוא לחקור ולפרסם. גם כאשר התחקיר והפרסום מסבים אי נחת ומבוכה למושא הפרסום. ועדיין, תפקיד חשוב זה של התקשורת, ראוי שיבוצע בזהירות, באחריות וברגישות. אין לי אלא להפנות לדברי הרכב השופטים אשר דן בערעורו של נשיא המדינה לשעבר, מר משה קצב, בע"פ 3372/11 הנ"ל. הדברים נכתבו בסוף שנת 2011. כוחם יפה, בשינויים המחויבים, גם היום:

"סבורים אנו, כי ראוי לה לתקשורת - לרשויות הטלוויזיה, הרדיו והעיתונות - כי בטרם תפרסם אמירות פוגעניות כאלה ואחרות תחשוב היא בינה לבין עצמה האם ראוי הוא הפרסום על ידה והאם יש בו כדי לגרום לסבל ובושה לנאשם, וזאת גם כאשר עסקינן בדמות ציבורית. על העיתונאים לחשוב מלכתחילה על ההשלכות הציבוריות בטרם ישחילו את העט. על המתראיינים ברדיו ובטלוויזיה לחשוב מלכתחילה על ההשלכות הציבוריות בטרם יאמרו קבל עם ועדה דברים כאלה או אחרים".

נטילת אחריות של הנאשם על מעשיו, וכפירת הנאשם באשמה:

77. סעיף 40יא' (4) לחוק העונשין קובע, כי על בית המשפט לשקול, בין יתר הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, את נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו. ואילו סעיף 40יא' (6) לחוק קובע, כי אחד השיקולים טרם גזירת העונש טמון במידת שיתוף הפעולה של נאשם עם רשויות אכיפת החוק. עם זאת, נקבע במפורש כי "כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם - לא יזקפו לחובתו".

78. בענייננו, הנאשם לא הודה, וניהל את משפטו עד תום. זכות זו כמובן נתונה לו, ואין לזקוף אותה לחובתו. ודאי שאלה הם פני הדברים נוכח תוצאת הכרעת הדין, וזיכוי של הנאשם משלושה מבין ארבעת האישומים שיוחסו לו בכתב האישום. יחד עם זאת, ברור כי נאשם המודה במיוחס לו, ואשר בהודאתו מקופלת חרטה והכאה על חטא, ואשר חוסך בתוך כך מזמנו של בית המשפט ומזמנם של העדים (וביחוד החיסכון בעדותו של קורבן העבירה) - הרי שהדבר עשוי לשמש כשיקול להקלה בעונש. הודאה שכזו, ושיקול שכזה - אינם רלבנטיים בענייניו של הנאשם.

תרומתו של הנאשם לחברה:

79. אין צורך להכביר במלים בדבר פועלו של הנאשם כשחקן, בתחומי בידור ואומנות שונים. אף המתלוננת ו' הגדירה את הנאשם כ'נכס צאן ברזל בתרבות הישראלית' [ע' 375 לפרוטוקול הדיון מיום 18.2.19; ור' גם דברים דומים שמסרה מנכ"לית תיאטרון חיפה, גב' ניצה בן צבי, בעדותה - ע' 728 לפרוטוקול מיום 6.5.19].
80. לטענת ההגנה, הנאשם נמנע מלזמן לעדות עדים אשר יכלו לשפוך אור על תרומתו לחברה ועל "מעשיו הטובים" (כלשון הסנגור) - וזאת כדי שלא לפגוע בהם וכדי שלא יחוו את ה"רעש התקשורתי" שהנאשם חווה.
- אין בידי לקבל טיעון זה. הנאשם לא מצא לנכון להעיד (בעצמו) אודות תרומתו לחברה ועל "מעשיו הטובים", ואף לא מסר בעניין זה דבר לשירות המבחן. עדים לביסוס טענה זו של הנאשם - לא הובאו, וטעמי ההגנה עימה. אלא שבית המשפט אינו עוסק בניחושים ובהשערות. וככל שהנאשם התנדב "אלפי שעות בעמותות" ועזר "לאנשים מסכנים" - ראוי היה כי הדברים יובאו בפני בית המשפט, ולא ייטענו בחצי פה וללא ביסוס.

חלופי הזמן

81. המעשים בהם הורשע הנאשם בוצעו בין השנים 2012-2013, דהיינו לפני כשמונה שנים. חקירת המשטרה בעניינו של הנאשם החלה בשנת 2016, וכתב האישום הוגש בחודש 5/2018.
82. צודקת המדינה בטענתה, כי גם בחלופי זמן כה רב, מעשי הנאשם נותרו צרובים בזיכרונה של א'. ואולם, לחלופי הזמן יכול ותהיה השפעה בשלב גזירת הדין. משקלו של הזמן שחלף ייקבע בין היתר בשים לב למשך הזמן שחלף, חומרת העבירה וטיבה, וכן תרומת הנאשם לעיכוּב [ר' למשל ע"פ 7989/17 **דשקוב נ' מדינת ישראל** (18.4.2018); ע"פ 4434/10 **יחזקאל נ' מדינת ישראל** (8.3.2011)].
- בעניינו, דומה כי לא יכולה להיות מחלוקת שפרק הזמן שחלף מאת ביצוע המעשים ועד הגשת כתב האישום, הוא פרק זמן משמעותי. בנוסף, אין לייחס לנאשם כל תרומה, ולו הקטנה ביותר, להתמשכות ההליכים בעניינו. משכך, הרי שלקביעתי מדובר בשיקול אשר יש לתת לו משקל (גם אם לא מכריע), במסגרת השיקולים בגזירת דינו של הנאשם.

עברו הפלילי של הנאשם:

83. הנאשם כבן 67 היום. לחובתו אין הרשעות קודמות, מכל סוג שהוא. ברי כי נתון זה מתיישב היטב עם הערכת שירות המבחן ומעריכת המסוכנות המינית, ולפיה הנאשם לא אימץ דפוסי התנהגות אנטי סוציאליים.
84. נוכח כל השיקולים אשר פורטו לעיל, אני סבור כי עניינו של הנאשם מצוי **ברף הבינוני של מתחם העונש**

ההולם.

פיצוי למתלוננת

85. כמפורט בהרחבה לעיל, מעשי הנאשם פגעו בה, בגופה ובכבודה, וגרמו לה לביזוי ולהשפלה. בשים לב לפגיעה שנפגעה המתלוננת מידי הנאשם, אני סבור כי יש לחייב אותו בפיצוי כספי למתלוננת, מכוח הוראת סעיף 77 לחוק העונשין [פיצוי אשר אף הנאשם הביע נכונות לשלמו, במהלך טיעוני הצדדים לעונש - ע' 857 לפרוטוקול מיום 14.6.20, ש' 3-4].

86. בענייננו, לא הוגש תסקיר קרבן נפגע עבירה, ואף הצהרת נפגע עבירה לא הונחה בפני. עם זאת, בצדק הפנתה המאשימה בעניין זה לע"פ 6695/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (26.1.2009), שם נקבע כי גם בהיעדר תסקיר קרבן עבירה, רשאי בית המשפט להניח כי במעשה העבירה טבוע נזק לקורבן:

"... פעמים רבות תסקיר קרבן חיוני הוא בכדי להציג בפני בית המשפט את מצבו העדכני של קרבן העבירה ולעמוד על הנזקים שנגרמו לו או לה. ואולם, מקום שלא הוגש תסקיר קרבן אין משמעם של דברים כי בית המשפט רשאי להניח כי נפגע העבירה יצא ללא פגע והעבירה שבוצעה בו לא הותירה בו רישומה. מדובר בעבירות שהנזק טבוע בהן מעצם טיבן וקיומו הוא בבחינת הנחה שאין צורך להוכיחה. כמובן, מקום שמבקשים להראות את חומרת הנזק והיקפו, יכול הדבר להיעשות באמצעות תסקיר קרבן".

87. משאין בפני אינדיקציה ברורה אודות היקף הנזקים שנגרמו למתלוננת ולחומרם - אין לי אלא לפסוק למתלוננת פיצוי על דרך האומדנא. אדגיש, כי אין בפסיקת הפיצוי במסגרת הליך זה כדי להכריע או לחוות דעה באשר למכלול נזקיה של המתלוננת א'. פתוחה בפני המתלוננת הדרך לתבוע את נזקיה בהליך מתאים אחר, היה ותמצא לנכון לעשות כן. ברי כי אין בסכום הפיצוי כדי לתחום, בהכרח, את היקף מלוא הנזקים. לפיצוי הנפסק בהליך פלילי תכליות נוספות, מעבר לתכלית ה'קלאסית' של השבת המצב לקדמותו [להרחבה בעניין זה - ר' אסנת אלירם, **"פיצויים לקרבן העבירה - הצעה לדגם חדש"**, מחקרי משפט יט, 205 (תשס"ב-2002); רע"פ 9727/05, 9815 **פלוני נ' מדינת ישראל** (8.8.2007)].

88. עוד אציין, כי לאור אופיו של הפיצוי ותכליותיו, הרי ששאלת הפיצוי וגובהו נקבעת במנותק משאלת יכולתו הכלכלית של הנאשם (וזאת בשונה, למשל, מקנס) - השווה ע"פ 4802/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (29.1.2019).

סוף דבר:

89. מצאתי כי **ביחס לכל אחד** מהאירועים באישום הראשון, בגינם הורשע הנאשם, נע מתחם העונש ההולם בין

מאסר מותנה ועבודות לתועלת הציבור, לבין 9 חודשי מאסר בפועל. כמפורט בהרחבה לעיל, אני סבור כי עניינו של הנאשם מצוי בחלק הבינוני של כל אחד מהמתחמים הנ"ל.

90. לא התעלמתי מהמלצת שירות המבחן, כי יוטל על הנאשם עונש של עבודות לתועלת הציבור (וללא רכיב של מאסר בפועל). אין בידי לקבל המלצה זו. בסופו של יום, כידוע, המלצת שירות המבחן אינה מחייבת את בית המשפט, אשר אמון על בחינת אינטרסים רחבים מאלה שבוחן שירות המבחן בעת שהוא מגבש את המלצתו. לשיטתי, הענישה עליה המליץ שירות המבחן אינה מאזנת נכונה בין שיקולי הענישה השונים, אינה נותנת ביטוי נאות לפגיעה במתלוננת ואף לא לשיקולי הרתעת הרבים. ענישה מסוג זה עלולה להתפרש, חלילה, כיחס סלחני לביצוע מעשים דוגמת המעשים עליהם נותן הנאשם את הדין.

91. משכך, אני סבור כי יש מקום להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל. עם זאת, ביחוד נוכח גילו של הנאשם, עברו הנקי, וההשלכות הברורות הצפויות משליחת הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריה - הרי שיש מקום להורות כי עונש המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות [השווה דעת הרוב בע"פ (מחוזי-חיפה) 4318-10-11 **מדינת ישראל נ' רפאילוב** (5.1.2012)].

92. אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל בן 6 חודשים.

המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות. הנאשם יבצע את עבודות השירות במשטרת ישראל (תחנת זכרון יעקב), במשך חמישה ימים בשבוע, ובשעות שייקבעו על ידי הממונה על עבודות השירות.

תחילת ריצוי עבודות השירות ביום 21.10.20 המפקח האחראי על עבודות השירות הינו רס"מ יעקובוב זאור טלפון 050-4062590.

הנאשם יתייצב ביום 21.10.20 שעה 08:00 לצורך קליטה והצבה ביחידת עבודות השירות ברחוב הציונות 14 בטבריה.

מובהר לנאשם כי עליו לדווח לממונה על עבודות השירות בגין כל שינוי בכתובת המגורים, במספרי הטלפון ובמצב הבריאותי, וכי עליו לעמוד בכל תנאי הפיקוח והביקורות. כל הפרה של עבודות השירות עלולה להביא להפסקה של עבודות השירות ולריצוי יתרת העונש במאסר מאחורי סורג ובריה.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך שלוש שנים מהיום. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירה מסוג עוון לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, לרבות ניסיון לבצעה.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך שלוש שנים מהיום. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירה מסוג פשע לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, לרבות ניסיון לבצעה.

ד. פיצוי למתלוננת (א') מהאישום הראשון, בסך 10,000 ₪. הפיצוי ישולם ב - 4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, בני 2,500 ₪ כל אחד. התשלום הראשון יופקד בקופת בית המשפט לא יאוחר מיום 1.9.2020. יתר התשלומים יופקדו בקופת בית המשפט לא יאוחר מה- 1 בכל חודש עוקב, עד לתשלום המלא בפועל. לא ישולם אחד התשלומים במועדו - תעמוד יתרת התשלום לפירעון מיידי. המזכירות תעביר את הפיצויים למתלוננת א', לפי פרטים שתמסור המאשימה למזכירות בתוך 7 ימים מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום ב' אב תש"פ, 23/07/2020 במעמד הנוכחים.

זיו אריאלי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בשלב זה, אני מתיר את פרסום סעיף 92 לגזר הדין.

עד היום בשעה 13:00 ימסרו הצדדים עמדתם באשר לאפשרות פרסום גזר הדין המלא (בכפוף להסתייגויות כאלה ואחרות).

עם קבלת עמדת הצדדים, תינתן החלטה משלימה באשר להיתר פרסום גזר הדין המלא.

ניתנה והודעה היום ב' אב תש"פ,
23/07/2020 במעמד הנוכחים.
זיו אריאלי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני מתיר את פרסום גזר הדין המלא ולמען הסר ספק החלטה זו מתייחסת גם לגבי פרסום המידע בגזר הדין הערכת המסוכנות (סעיפים 25-29 לגזר הדין).

ניתנה והודעה היום ב' אב תש"פ, 23/07/2020 במעמד הנוכחים.

זיו אריאלי, שופט

הוקלדעלידיעליזהסרוסי